

Πρὶν χαράξῃ ἢ ἀνατολῇ, πρὶν ξημερώσῃ: *Τόινος* ἄρροδίνγα. Συνών. ἄξιμημέρωτα, ἄρροδιστα, ἀχάραγα.

ἄρροδιστα ἐπίρρ. Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Σκαδ.) Σύμ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρροδιστος.

Ἀρροδίνιστα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Ροδισμένα* καὶ ἄρροδιστα σηκώθηκα σήμερα Ἀπύρανθ. Ἀρροδιστά ναι-ν-ἀκόμα Σύμ.

ἄρροδιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἄρροῖστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροδιστός < ρο-ίζω.

Ὁ μὴ ἀποκτήσας ρόδιον χρῶμα ἐνθ' ἄν.: *Ἀρροδιστα* σταφύλια-ρωμιά πολλαχ. Ἀρροδιστὴ ἀνατολῇ (ἢ ὅποια ἀκόμη δὲν ἤρχισε νὰ ὑποφώσκη) Κρήτ. (Σητ.) Συνών. ἄρροδιστος.

ἄρροξιαστος ἐπίθ. Κέρκ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροξιαστός < ρο-ξιάζω.

Ὁ μὴ ἔχων ρόζους, ἥτοι κόμβους, κονδύλους ἐνθ' ἄν.: *Ἀρροξιαστο* ξύλο Κέρκ. Μάν.

ἄρροκάνιστος ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Σινώπ.) ἄρροκάνιστος Κρήτ. Νίσυρ. Πελοπν. (Μάν.) — *Λεξ. Δημητρ.* ἄρροκάνιστοις Ἡπ. Μακεδ. κ. ἀ. ἄρροκάνιτε Τσακων. ἄρροκάνιτε Τσακων. ἄρροκάνιτος Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἄρροκάνιτος Πελοπν. (Μάν.) — *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροκάνιστός < ρο-κανίζω.

1) Ὁ μὴ ροκανισμένος, ὁ μὴ ἀποκτήσας λείαν, ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν δι' ἐπεξεργασίας τῆς ρυκάνης, ἐπὶ ξύλου ἐνθ' ἄν.: *Σανίδι ἄρροκάνιστο* σύννηθ. *Ἀφήτιζε* τὰ σαρία ἄρροκάνιτε (ἄφησες τὴν σανίδα κτλ.) Τσακων. || Φρ. *Ἀρροκάνιστα* γραφία (ἐπὶ ἀνθρώπου δυσμόρφου. *γραφία* = γνάθοι, σιαγόνες, πρόσωπον) Σινώπ. Συνών. ἄγλυφτος 1 γ, ἀπλανιάριστος 1, ἀπλάνιστος 1, ἀπλανος 1, ἄρροκάνος 1.

2) Ὁ μὴ βρωθεὶς, ἐπὶ ξηρῶν ἐδεσμάτων, ἰδίᾳ δὲ καρπῶν Πελοπν. (Μάν.): *Ξεροκόμματο* δὲν ἄφησε ἄρροκάνιτο.

ἄρροκάνος ἐπίθ. Ναύστ. ἄρροκάνος Λευκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ροκάνι.

1) *Ἀρροκάνιστος* 1, ὁ ἰδ., Ναύστ. 2) Σκληρὸς Λευκ. *Ἐφαγα* ρωμὶ ξερὸ καὶ ἄρροκάνο.

***ἄρροκκατος** ἐπίθ. ἄρροκκατε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ρόκκα ἀντὶ ἄρροκκος. Ὁ μεταπλασμός κατ' ἄλλα.

Ὁ ἐστερημένος ρόκκας, ὀργάνου ταλαιουργικοῦ: Φρ. *Ἀραμᾶκα ἄρροκκατε* (ἔμεινα χωρὶς ρόκκα, ἐστερήθην τῶν πάντων, ἔμεινα γυμνός).

ἄρροῦπιαστα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἄρροῦπιαστος.

Πρὶν νυκτώσῃ: *Ρουπιασμένα* καὶ ἄρροῦπιαστα *τονε* χιτὲ βραδὺν ὄντε-ν-ἤρθαμε ἀ τὰ λαιμαζώματα (ἀ = ἀπό).

ἄρροῦπωτος ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) ἄρροῦπιοι Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.) ἄρροῦπιοι Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄρροῦπιοι Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροῦπωτός < ροῦ-πώνω.

1) Ὁ μὴ συνεσφιγμένος διὰ θερμοῦ ὕδατος, ὥστε τὸ ἐμβαλλόμενον ὕδωρ νὰ μὴ διαρρέῃ διὰ τῶν σχισμῶν, ὁ διαρρέων, ἐπὶ ξυλίνων ἀγγείων Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.): *Ἀρροῦπωτο* καρδάρι Ἡπ. Συνών. ἀσταναγάριστος. 2) Μεταφ. ἀκόρεστος, ἄπληστος ἐνθ' ἄν.: *Εἶνι ἄρροῦπιοι*, τρώει καὶ δὲ χουρταῖν Λεπεν. *Πιδὶ ἄρροῦπιου* Αἰτωλ. *Γ'ναῖκα*

ἄρροῦπιοι αὐτόθ. *Ἀρροῦπιους* εἶνι οὐ τοῖχους ἀπὸν λ'θά-ρια (ἥτοι χρειάζονται πολλοὶ λίθοι διὰ τὴν συντέλειαν τοῦ τοίχου) αὐτόθ. *Ἀρροῦπιοι* εἶν' ἡ θάλασσα ἀπὸν νιρὸ αὐτόθ. *Ἀρροῦπιου* ἀπὸν νιρὸ εἶνι τοῦ χουράφ (χρειάζεται πολὺ νερὸ διὰ νὰ ποτισθῇ καλῶς) αὐτόθ.

ἄρροῦφητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄρροῦφ'τους Μακεδ. ἄρροῦφιστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἄρροῦφιστος Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ.) ἄρροῦφιστος Πόντ. (Κερασ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροῦφητός < ροῦφω. Ὁ μὴ ἐρροφημένος.

ἄρροῦφιστος ἐπίρρ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Σύμ. ἄρροῦφιστος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρροῦφιστός, δι' ὁ ἰδ. ἄρροῦφητος.

1) Χωρὶς νὰ ρουφήξῃ τις ἐνθ' ἄν.: *Ἀρροῦφιστος* τὰ κατά-πιε. 2) Μεταφ. λαιμάργως Πελοπν. (Μάν.): *Τὰ κατεβάζει* ἄρροῦφιστος οὐλα ἀπὸ τὴ λαιμή του.

ἄρρωγολόγητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄρρωλόιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρωγολογητός < ρωγολογῶ = τρώγω τὰς ὠρίμους ρῶγας τοῦ βότρυος χωρὶς νὰ τὸν κόψω. Τὸ ἄρρωλόιστος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἄρρωγολόγιστος κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω παραγόμενα.

Ὁ μὴ κοπεὶς ἀπὸ τοῦ βότρυος πρὸς βρῶσιν: *Δὲν ἐφή-κασιν* τῶν ἀθρώπων τὰ κοιλούγια σταφύλι ἄρρωλόιστο μέσ' ὅς τ' ἀδέλι.

ἄρρων-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιφων. ἄρρ. Πβ. καὶ μεταγν. ἄρράζω = κνυζῶμαι, γουρλιάζω, ἐπὶ κυνός.

Ἐξαγριεῖμαι, ἐξοργίζομαι κατὰ τινος, ἐπὶ κυνός, γαλῆς κττ.: *Ἀρρωνεὶν* ὁ δ-θύλλος τῶ ἐτίστωσεν ἄνω μου (ἐτίστωσεν = ὤρμησεν). *Ἀρρωνεὶν* ὁ κάτ-τος. *Εἶντ' ἄρρων-νεις* μου σὰν τὸν δ-θύλλον; (πρὸς τὸν ἀγρίως ὀμιλοῦντα).

ἄρρωστα ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀμελῶς, ραθυμῶς, ἄνευ ὀρέξεως: *Ἀρρωστα* ἄρρωστα εὐτάει τὴ δουλείαν αὐτ' (κάμνει τὴν ἐργασίαν του).

ἄρρωσταρίδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωσταρίεις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Εἶδη ἐντόμων νυκτοβίων ἐκ τῆς τάξεως τῶν λεπιδόπτερον (Lepidoptera), ἰδίως ἐκ τοῦ γένους τῶν τινειδῶν (Tineidae) καὶ τῆς φαλαίνης (Phalaena), θεωρούμενα ὡς προαγγέλλοντα εἰς τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχονται ἢ νόσον ἢ τοῦναντίον καλὰς εἰδήσεις. Συνών. ἄρρωστολόγος, ἄρρωστομυία, δαμάλι, θερμομασία, καντηλοσβέστης, μουσαφίρης, παροξυσμός, ταξιδάρεις. [**]

ἄρρωσταρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωσταρίεις.

Ἀσθενῶ: *Ἀρρωσταρίσανε* τὰ κωπέλλια. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρρωστώ.

ἄρρωσταρικός ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἄρρωσταρικοῦ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἄρρωσταρίεις.

Ἀρρωσταρίεις, ὁ ἰδ.: *Γαίδαρος ἄρρωσταρικός*. *Γυναῖκα* ἄρρωσταρική.

ἄρρωστάρεις ἐπίθ. Κρήτ. κ. ἀ. ἄρρωστάρει Καλαβρ. (Μπόβ.) Θηλ. ἄρρωσταρεῖ Κρήτ. Μεγίστ. ἄρρωσταρεῖ Κρήτ. ἄρρωσταρεῖ Κάρπ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρίεις.

Ἀσθενὴς ἐνθ' ἄν.: Ποξανοίγω τὸν ἀρρωστᾶρι ἴσως καὶ ν' ἀναδρανίσῃ (περιποιοῦμαι τὸν ἀσθενῆ ἴσως καὶ ἀναλάβῃ) Κρήτ. Κάνω τὴν ἀρρωσταρὰ αὐτόθ. Ἀρρωσταρὰ ναι ἢ γυναικα δου κ' ἤπεςε 'ς τὸ κρεββάτι αὐτόθ. Δυὸ μῆνες ἐδὰ ν' ἀρρωσταρὲ αὐτόθ. Εἶναι ἀρρωστᾶρικο τὸ κωπέλλι καὶ πάει 'ς τὸ γιαντὸ αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὰ Μούλια μίσειρε κ' ἦτονε καβαλλάρης,
τὸ Κοκολάκι τ' ἀκλουθῆ, γιατί' ἴαν ἀρρωστᾶρις
Κρήτ.

Νὰ ζῆς κ' ἐσὺ κι ὁ μαῦρος σου, ἀρρωσταρὰ ναι Μάγδα
Κάρπ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) Α 2047
«τὸν ἀρρωστᾶριν ἤκαμε κι ὁ κύρις τὸ πιστεύγει» καὶ Ε 900
«ἦκατσα νὰ ξεκουραστῶ σιμὰ 'ς τὸ κουτσουνάρι, | ὄντε
'γροικῶ ἀναστεναμὸ καὶ μύσμα τ' ἀρρωστᾶρι». Συνών.
ἀγγελιάρης, αἰτιάρης 1, ἀρρωστᾶρικός, ἀρρω-
στᾶς 1, ἀρρωστημένος (ιδ. ἀρρωστῶ), ἀρρωστῆ-
ρικός, ἀρρωστῆάρης 1, ἀρρωστικός 1, ἀρρωστου-
λγάρης, ἀστενιάρης, κακᾶς, ξαγγελιάρης, παραγ-
γελιάρης.

ἀρρωστᾶς ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρρωστῶ.

1) Ἀσθενὴς, μόνον ἐν τῇ φρ. παίζω τὸν ἀρρωστᾶν (ὑπο-
κρίνομαι τὸν ἀσθενῆ διὰ ν' ἀποφύγω ἐργασίαν). Συνών.
ιδ. ἐν λ. ἀρρωστᾶρις. 2) Ἀσθένεια: Ἐπκμισέν τον ὁ
ἀρρωστᾶς. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστῆς 1.

ἀρρωστεύω ἀμάρτ. Μέσ. ἀρρωστεύομαι Ἰκαρ. Ἀόρ.
ἀρρώστιψα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστικός.

Ἀσθενῶ: Μὴ τὸν θέλ'μα τ' Ἰοῦδ δὲν ἀρρώστιψι κἀνένας
μας φέτου. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστῶ.

ἀρρώστημα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀρρώστημα Πόντ.
(Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀρρώστημα Πόντ. (Σεμέν.)
Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀρρώστημα.

Ἀσθένεια: Τ' ἀρρώστημα κακὸν ἐν'. Συνών. ιδ. ἐν λ.
ἀρρωστῆς 1.

ἀρρώστια ἡ, ἀρρωστία Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ.
Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀρρωστία Πόντ. (Κερασ.)
ἀρρουστία Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀρρωστία
Τσακων. ἀρρωστῆς Τσακων. ἀρρώστια Πόντ. (Κοτύωρ.)
ἀρρώστια κοιν. ἀρρωστῆς Πόντ. (Κερασ.) ἀρρώστια
Κρήτ. ἀρρώστια Κρήτ. ἀρρώστια Κάλυμν. ἀρρώστια
Κύπρ. Χίος (Πυργ.) ἀρρούστια Σκόπ. ἀρρωστῆς Ἡπ.
Κάρπ. Κρήτ. (Σητ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Προπ. (Κύζ.) Σῦρ.
κ.ά. ἀρρουστῆς Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.) Λέσβ. Μακεδ. Σάμ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀρρωστῆς Κρήτ. ἀρρωστῆς Κύπρ.
ἀρρωστῆς Κύπρ. ῥωστῆς Τήλ. ῥουστῆς Μακεδ. ναρ-
ρώστια Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀρρωστία.

1) Ἀσθένεια, νόσος ἐνθ' ἄν.: Ἐχω ἀρρώστια. Πέφτω
σ' ἀρρώστια. Μὲ βοῶν - μ' ἔπιασε βαρεὶα ἀρρώστια. Στὴν
ἀρρώστια μου δὲ βρίσκω γιαντῆ. Τοῦ ῥθε ἀρρώστια ξαφνικά.
Σηκώθηκα ἀπὸ ἀρρώστια μεγάλη. Ἐπες ἀρρώστια 'ς τὰ ζῶα.
(νόσος ἐπιδημική) κοιν. Δὲν τοῦνι κουλλάει κάμμι ἀρρου-
στια Σκόπ. Θαρεὶ κἀνείς πῶς ἔχει ἐφτὰ λογίων ἀρρώστια
(ἦτοι σοβαρωτάτην) Ἀπύρανθ. Πολλὰ ἀρρωστῆς ἔσσυρα
(ὑπέφερα) Τραπ. Χαλδ. Ἀπ' ἀρρωστῆς (μετὰ τὴν ἀσθένειαν)
Τραπ. Ἀρρωστῆς 'ς τὸ κεφάλι σ' - 'ς σὴν καρδιά σ' - ἀπέσου σ'!
(εἰς τὸ κεφάλι σου, τὴν καρδιά σου, μέσα σου! Ἀρὰ) Κε-
ρασ. || Φρ. Κακειὰ ἀρρώστια (ἢ φθίσις καὶ ἀλλαχού ἢ σύ-
φιλις) σύνθηθ. Βασιλικὴ ἀρρώστια (βαρεὶα νόσος) πολλαχ.
θεοῦ ἀρρώστια (παραφροσύνη) Θήρ. Ἰσκημη ναρρώστια

(σεληνιασμός) Ἀπύρανθ. Ἀρρώστια ἄδ-δημη (συνών. τῇ
προηγούμενῃ) Κύπρ. Ἀρρωστῆς ἔβαλα ἀπέσου σ'; (τί κακὸν
σοῦ ἔκαμα;) Κερασ. Ἀρρωστῆς κ' ἔγεις! (δὲν ἔχεις τίποτε)
Κερασ. Μοῦ ἔγινε ἀρρώστια ὁ δεῖνα (ὀχληρὸς) Λεξ. Δημητρ.
Εἶναι κακειὰ ἀρρώστια (ὀχληρότατος) Πελοπν. (Κορινθ.
Μάν.) || Γνωμ. Ἡ ἀρρώστια δαίνει μὲ τὸ τσουβάλι καὶ βγαί-
νει μὲ τὸ βελόνι Θήρ. || Ἄσμ.

Χουρὶς ἀστένεια κι ἀρρουστῆς ψυχὴ δὲν παραδίδου
Κομοτ.

Ἰοῦ ποῦ 'χασίς τὰ πιδιὰ κι ἄλλα πιδιὰ 'πουχτιάς,
ἰοῦ πόχεις τὴν ἀρρουστῆς πάλι θὰ σοῦ πιράση
Μακεδ.

Μᾶρ', λέει, κατ' ἐποίκα γὼ 'ς σὸν κόσμον ἁμαρτίαν
καὶ νὰ σύρω 'ς σὸ κρεββάτι μ' ἀτόσον ἀρρωστῆς;
(μᾶρ' = μὴ ἄρα, μήπως) Σάντ. Συνών. ἀδιαθεσία, ἀν-
ημπορία 1, ἀνημποριασμός, ἀρρωστῆς 2, ἀρρώ-
στημα, ἀστένεια, κακὰδεμα. β) Τὸ ἀηδὲς αἶσθημα
τῆς γεύσεως τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται τις, ὅταν εἶναι ἀσθενὴς
Κρήτ. (Σητ.): Ἀρρωστῆς 'γροικῶ 'ς τὸ στόμα μου. 2) Ψυ-
χικὴ νόσος σύνθηθ: Ἐχει τὴν ἀρρώστια νὰ κἀνῃ τὸ μεγάλο
-τὸν πλούσιο - νὰ μεγαλοπιάνεται κττ. 3) Ἰδιάζουσα ἐπι-
θυμία πραγμάτων τινος πολλαχ.: Ἐμένα ἡ ἀρρώστια μου
εἶναι τὰ χαρτιὰ - τὸ ξενύχι κττ.

ἀρρωστῆς ἐπίθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστῆς.

Κατὰ τρόπον ἀσθενοῦς, ἀσθενικῶς: Βογγοῦσε ἀρρω-
στῆς κι ἄρχισε νὰ παραμιλῇ Πελοπν. Πέρασα τὸ χρόνον
ἀρρωστῆς Καλάβρυτ.

ἀρρωστῆς ἐπίθ. Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Πελοπν. (Ἀρ-
καδ.) κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀρρωστῆς Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἀρρωστῆς οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστῆς.

Ὁ νοσηρὸς κράσεως, φιλάσθενος, ἀσθενικός, ἐπὶ προ-
σώπων καὶ πραγμάτων ἐνθ' ἄν: Ἀρρωστῆς ὄνι Λεξ. Δη-
μητρ. || Ἄσμ.

Τί νὰ σοῦ πῶ, βρέ, Λιάκουρα, τί νὰ σοῦ πῶ, βουνό μου!
τὴν κλεφτουριὰ τὴν χαίρουνται οἱ ψωριασμένοι κάμποι.
Βρὲ κάμπε ἀρρωστῆς, βρὲ κάμπε μαρζιάρη,
μὲ τὴ δική μου τὴ στολὴ νὰ στολιστῇς γυρεύεις;
Τζουμέρκ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστῆς.

ἀρρωστῆς ἐπίθ. σύνθηθ. ἀρρωστῆς Θράκ.
(Σαρεκκλ.) ἀρρουστῆς βόρ. ἰδιώμ. ἀρρωστῆς Κρήτ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρρώστια καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

1) Ἀρρωστῆς, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀνθρώπος ἀρρω-
στῆς. Γυναῖκα ἀρρωστῆς. Παιδί ἀρρωστῆς. Δέντρο
ἀρρωστῆς (καχεκτικόν, οὐχὶ σφριγηλόν). Ἀρρωστῆς
σταφύλι. || Γνωμ. Ἀρρωστῆς, μισοπεθαμένος (ὁ συχνάκις
νοσῶν διατελεῖ ἐν βεβαίῳ κινδύνῳ θανάτου, εἶναι δὲ ἀφό-
ρητος ἢ ζωὴ του, διότι δὲν ἔμπορεῖ ν' ἀπολαύσῃ τὰ ἀγα-
θὰ τῆς) Ἰόνιοι Νῆσ. 2) Ἀμυδρός, ἐπὶ φωτὸς πολλαχ.:
Ἀρρωστῆς φῶς. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρρωστῆς 2.

ἀρρωστικὸ τό, ἀρρωστικόν Πόντ. (Κερασ. Κρώμν.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀρρωστικὸ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἰφ.)
ἀρρωστ'κὸ Ἡπ. ἀρρωστικὸ Εὐβ. Θράκ. Μακεδ. ἀρρου-
στ'κὸ βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστῆς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ικός, δι' ἣν ιδ. -ικός.

1) Φάρμακον διδόμενον εἰς ἀσθενῆ Θράκ. (Σκοπ.) Μα-
κεδ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Κερασ.) 2) Ἐδεσμα,
γλύκυσμα, ὀπωρικὸν καὶ ἐν γένει πᾶν ἄλλο ἐδώδιμον. συνή-
θως σπάνιον, ζητούμενον ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς ἢ προσφε-

